

Arrest

nr. 280 525 van 22 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1997.

1.2. Verzoeker dient op 12 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 28 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 juli 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van Pathaanse origine en moslim te zijn. U verklaart geboren te zijn in Daminigi Miakhel, in de Afghaanse provincie Kapisa, waar u ook uw hele leven hebt gewoond. U bent ongeschoold en was werkloos. Uw vader S.O.S. is in juli 2020 gestorven en uw moeder M.S. woont in uw geboortedorp Damingi Miakhel waar ook uw twee jongere broers en uw jongere zus wonen. U bent ongehuwd en kinderloos.

In Afghanistan wilde de taliban u inlijven. Aan het begin van de zomer van 2015 werd u benaderd door leden van de regionale taliban. Zij wilden dat u zich bij hen zou aansluiten. U weigerde en werd geslagen. Later kwamen ze opnieuw terug en stelden u opnieuw dezelfde vraag. Wederom weigerde u en werd u geslagen. Vervolgens was het enige tijd rustig tot ze in de volgende winter opnieuw naar uw woning kwamen en u voor het ultimatum stelde. Ditmaal was uw vader aanwezig en kwam op deze manier op de hoogte kwam van uw moeilijkheden met de taliban. Uw vader besliste u naar Kabul te brengen bij een smokkelaar die u vervolgens naar Europa bracht.

In de achtste maand van 2015 hebt u Afghanistan verlaten en na omzwervingen via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Kroatië en enkele voor u onbekende landen, bent u enkele maanden later in Duitsland toegekomen waar u op 9 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat uw verzoek op 12 september 2017 door de Duitse autoriteiten werd geweigerd, reisde u verder naar Frankrijk waar u op 9 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U keerde evenwel terug naar Duitsland alvorens op 29 of 30 oktober 2020 naar België te komen waar u op 12 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Ze willen dat u zich bij hen aanbiedt en omdat ze op de hoogte zijn van uw huidige verblijf in Europa en ze denken dat u spioneert voor België.

Overwegende uw eerder verzoek in Duitsland en de Dublinrichtlijnen werd uw verzoek om internationale bescherming d.d. 12 november 2020 op 7 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onontvankelijk verklaart en kreeg u een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten daar niet België maar Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Op 28 mei 2021, nadat de overdrachtstermijn verstreken was, bood u zich opnieuw aan bij de Belgische instanties en besliste de DVZ dat België alsnog verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek.

Inzake uw problemen vernam u na uw vertrek uit Afghanistan van uw moeder dat de taliban bij haar zijn geweest, dat ze haar hebben gezegd te weten dat u hier was en dat u moest terugkeren om zich alsnog bij hen aan te sluiten. Daags voor uw onderhoud op het CGVS vernam u van uw moeder dat de taliban vijf dagen eerder ook naar uw broer S. gegaan zijn en hem het voorstel gedaan hebben zich bij hen aan te sluiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maakt u op 30 januari 2022 per email een printscreen over van een taskara, uw Facebookprofiel, uw Instagramprofiel en uw TikTokprofiel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen er bedenkingen gemaakt worden bij uw houding. Er dient op gewezen te worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Hoewel u er ook over uw talibanrekrutering vertelde, haalt u aan bij uw verzoek in Duitsland een ander asielrelaas verteld te hebben dan in België (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28 januari 2022, CGVS, p. 12). De reden waarom uw verzoek in Duitsland werd geweigerd beweert u niet te weten en welke verschillen u met betrekking tot uw asielrelaas in Duitsland hebt verteld, wil u niet meedelen daar u beweert dit niet meer te weten (CGVS, p. 12). Dat u in Duitsland een ander asielrelaas hebt opgehangen dan in België en u bovendien weigerachtig bent om hier enige uitleg over te geven, valt niet in te zien en tast uw algemene geloofwaardigheid aan. Bovendien werd u het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België initieel een bevel om het grondgebied te verlaten betekend daar Duitsland verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Daar u zelf aangeeft dat uw initieel relaas afwijkt van hetgeen u in België vertelt, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u een volgend verzoek zou hebben ingediend in Duitsland daar zij verantwoordelijk zijn en u op die manier de ware toedracht van uw problemen zou kunnen meedelen. In plaats daarvan hebt u evenwel de overdrachtstermijn laten verstrijken vooraleer uzelf opnieuw aan te bieden in België.

Dat er vragen gesteld kunnen worden bij uw oprechtheid blijkt tevens uit de tegenstrijdigheden in uw verklaringen betreffende uw taskara, het enige Afghaanse identiteitsdocument dat enigszins uw identiteit kan aantonen. Initieel bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u aan dat u taskara zich nog in Afghanistan bevond (registratie verzoek om internationale bescherming DVZ, d.d. 30 oktober 2020). Vervolgens, wanneer u een onderhoud had op de Dienst Vreemdelingenzaken, gaf u aan dat uw taskara nog in Duitsland was (verklaring DVZ, d.d. 17 november 2020 – vraag 29). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u dan weer aan dat u uw taskara verloren of vergeten bent in de taxi die u van Duitsland naar België bracht (CGVS, p. 10). Dit zijn drie totaal verschillende verklaringen die moeilijk met elkaar verenigbaar zijn. U werd hieromtrent om uitleg gevraagd, doch komt u in deze niet verder dan de versie te herhalen dat u het document verloren bent in de taxi. Het louter herhalen van één van de gegeven verklaringen is echter niet voldoende daar ze de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Aan deze verklaring kan daarenboven niet het minste geloof worden gehecht daar u aan de Duitse instanties bij uw aldaar ingediende verzoek op 9 maart 2016 aangaf dat uw taskara verloren ging in de post nadat uw vader het zou hebben nagestuurd vanuit Afghanistan (transcriptie van de hoorzitting d.d. 24 februari 2017 te Bielefeld, p. 8). Het gegeven dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het Afghaanse identiteitsdocument bij uitstek alsook dat u hiervoor geenszins een afdoende verantwoording kan geven, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. Dat u alsnog op 30 januari 2022 per email een fotokopie van een/uw taskara overmaakt, wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Bovendien is de taskara die u overmaakt een fotokopie van waarvan de authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagegaan en kunnen documenten ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming enkel als bewijs worden aanvaard indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijk en coherente verklaringen hetgeen in deze niet het geval is. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

U legt bijgevolg geen enkel document voor dat uw identiteit kan staven. Bovendien kan er getwijfeld worden aan uw beweerde afkomst uit Damingi Miakhel in de provincie Kapisa, district Tagab. Waar u bij de DVZ nog verklaarde dat uw vader S.S.O. overleden is en dat uw moeder S.M. maar ook uw drie broers S., I. en S. en uw zus K. in uw geboortedorp wonen doch dat uw oudere broer O. vier jaar voordien, aldus in 2016, is overleden (verklaring DVZ, vraag 13 & 17), verklaart u tijdens uw persoonlijk op het CGVS plots dat u maar twee in plaats van vier broers had (CGVS, p. 3) maar ook dat u geen oudere broer hebt, noch dat deze zou gestorven zijn (CGVS, p. 5). Hoewel u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uw aantal broers corrigeerde, is het weinig ernstig dat u bij de DVZ in eerste instantie het aantal broers verdubbelde. Bovendien bevestigde u dat u verder niets meer wenste aan te passen aan uw verklaringen die u had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 3). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen. Dat u de dood van uw oudere broer O. evenmin corrigeerde kan dan ook niet worden gevolgd. Voorts gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u in Afghanistan samenwoonde met uw ouders, uw beide broers en uw zus (CGVS, p. 7) en dat zij er nog steeds wonen (CGVS, p. 8), terwijl u aan de Duitse autoriteiten eerder had meegedeeld dat u in Afghanistan samenwoonde met uw ouders, één broer en uw zus en dat slechts uw ouders en zus nog in Afghanistan

wonen (transcriptie van de hoorzitting d.d. 24 februari 2017 te Bielefeld, p. 2-3). Dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland andere zaken gezegd hebt omdat u minderjarig was en niet veel wist (CGVS, p. 12) kan bezwaarlijk als een verschoningsgrond aanzien worden. Immers valt niet in te zien dat u over uw kerngezin onjuiste en tegenstrijdige verklaringen zou afleggen, welke leeftijd u ook moge (geweest) zijn.

Ook merkwaardig is dat, hoewel uw vader landbouwer was, u in het geheel niets over zijn landbouwactiviteiten kan vertellen, nochtans hiernaar gepeild (CGVS, p. 9). U wijt dit aan het feit dat u slechts veertien à vijftien jaar oud was. Op wiens land uw vader werkte weet u evenmin (CGVS, p. 9). Van een ongeschoolde Afghaanse jongeman met de leeftijd van veertien à vijftien jaar oud, afkomstig uit Tagab waar landbouw de hoofdactiviteit is van het merendeel van de inwoners zoals ook van uw vader kan echter wel degelijk verwacht worden dat hij één en ander zou kunnen vertellen over de landbouwactiviteiten van zijn vader. U was de oudste zoon, haalde u aan, en ging niet naar school en had verder geen eigen activiteiten (CGVS, p. 4). Aangenomen mag worden dat u zeker tijdens de zware landbouwmaanden als de zaai- en oogstperioden op het land diende te helpen. Bovendien gaf u zelf eerder bij de DVZ aan dat u zelf ook landbouwer was (vragenlijst DVZ, vraag 12) alsook gaf u in het kader van uw verzoek in Duitsland aan dat u wel degelijk geholpen hebt met het land te bewerken (transcriptie van de hoorzitting d.d. 24 februari 2017 te Bielefeld p. 4).

Bovenstaande leidt ertoe dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de voorstelling van uw identiteit en profiel, alsook bij uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast blijkt u amper tot geen informatie te kunnen meedelen over de taliban die actief waren in uw dorp en regio. U kan immers slechts twee namen van talibs uit uw dorp meedelen, zijnde W.W. en M.H. (CGVS, p. 6). Gevraagd over hen te vertellen komt u echter niet verder dan mee te delen dat zij u destijds vroegen om u aan te sluiten en dat ze nu naar uw huis komen en op de hoogte zijn dat u in het buitenland bent (CGVS, p. 6). Vervolgens gevraagd te vertellen over W.W., geeft u aan geen informatie over hem te bezitten (CGVS, p. 6) en deelt u mee dat hij de schaduwgouverneur is en dat M. H. de talibancommandant is van Tagab (CGVS, p. 6). Of ze nog leven weet u niet (CGVS, p. 6). Informatie over incidenten waarin ze betrokken waren, sinds wanneer W.W. schaduwgouverneur was, waar hij leefde of wie er boven hem stond weet u evenmin (CGVS, p. 6). En dergelijke informatie over M.H. heeft u ook niet (CGVS, p. 6). Nogmaals gevraagd naar informatie over de taliban in uw regio, geeft u wederom aan geen informatie te hebben (CGVS, p. 21), namen van talibs kent u niet en incidenten waarin de taliban betrokken was in uw regio weet u evenmin (CGVS, p. 22). Tekenend is dat u vijf namen van regionale talibs voor de voeten geworpen krijgt, doch daarbij voor geen enkele van deze vijf talibs ook maar enige informatie kan verschaffen (CGVS, p. 22). Evenzeer frappant is dat u eerst aangeeft dat zelfs dertig tot veertig mensen in het dorp voor de taliban werkten (CGVS, p. 15) hetgeen u vervolgens weliswaar vermindert naar tien (CGVS, p. 15), doch dat u de namen van die mensen niet kent, dat u ook achteraf geen informatie hebt verkregen en u er met niemand over gesproken hebt (CGVS, p. 15). Indien u daadwerkelijk opgegroeid bent in Daminigi-Miakhel en u bovendien beweert dat de lokale taliban u wilde inlijven (CGVS, p. 12), dan kan in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u gedetailleerde informatie kan geven over de talibs aanwezig in uw regio en dorp. Dat u hiertoe niet in staat bent, ondermijnt niet alleen uw voorgehouden vrees voor vervolging, doch ook uw beweerde afkomst uit Daminigi Miakhel.

Op basis van voorgaande blijkt duidelijk u tracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden doordat u geen duidelijk zicht geeft op uw identiteit en werkelijke achtergrond. Bovenstaande leidt ertoe dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de voorstelling van uw identiteit en profiel, alsook bij uw algemene geloofwaardigheid. Voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming, kan het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen vanzelfsprekend je algemene geloofwaardigheid en die van je asielmotieven in het bijzonder.

Wat er ook van zij, op basis van je verklaringen dient te worden opgemerkt dat er evenmin een geloof kan worden gehecht aan de feiten die de aanleiding zouden hebben gegeven voor je vlucht uit Afghanistan. Zo dient in eerste instantie te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde gebeurtenis in zijn geheel weinig plausibel overkomt. Wat betreft uw bewering dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor

rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer (CGVS, p. 12-13), dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

U slaagt er allerm minst in de context van rekruteringen in uw dorp aannemelijk te maken. Zo vertelt u immers dat iedere jongen van uw dorp voor de taliban werkte, maar gevraagd wie die jongens dan waren kan u geen enkele bij naam benoemen omdat ze zogezegd ouder dan u waren (CGVS, p. 15). Gevraagd of er dan jongens van uw leeftijd werden gerekruteerd, haalt u aan dit niet te weten, hoewel het zou kunnen (CGVS, p. 15). Waarom ze dan net u op die specifieke leeftijd wilden rekruteren weet u echter niette preciseren (CGVS, p. 21). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw familie niet overeenkwam met de taliban (CGVS, p. 20), weet u niet wat de dorpsouderen ervan vonden dat de taliban u wilde rekruteren, noch weet u of ze al dan niet geraadpleegd werden maar beweert u wel dat ze niets kunnen doen (CGVS, p. 21). Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Dat u op de manier die u beschrijft door hen benaderd werd voor een gedwongen rekrutering, is dan ook weinig overtuigend in het licht van de informatie. De vaststelling dat uw voorstelling van uw gedwongen rekrutering niet door de objectieve informatie gedragen wordt, maakt evenzeer dat uw asielrelaas niet aannemelijk kan worden geacht.

Van een verzoeker om internationale bescherming die alles en iedereen heeft moeten achterlaten in zijn land van herkomst omwille van bedreigingen door de taliban, kan in alle redelijkheid ook verwacht worden dat hij hierover doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Ook van u kan dit verwacht worden daar u op het moment van de problemen immers reeds veertien à vijftien jaar oud was (CGVS, p. 9, 14) waardoor kan aangenomen worden dat u deze gebeurtenissen bewust hebt meegemaakt en ze in uw geheugen gegrift staan. Uit uw verklaringen blijkt evenwel het tegendeel. Gevraagd alles te vertellen over de redenen waarom u Afghanistan verlaten hebt, geeft u slechts weer dat de taliban u bedreigd hebben en u niet van hen afraakt (CGVS, p. 12). Gevraagd meer details te geven, geeft u aan dat het enkel hetgeen is dat u vertelde (CGVS, p. 12). Gevraagd te vertellen over de bedreigingen, zegt u dat u heel jong was en dat u ze vroegen bij hen te komen om te vechten (CGVS, p. 12). En gevraagd wat er precies gebeurde, stelt u dat ze zeiden dat u voor hen moest werken en dat ze u anders zouden afmaken (CGVS, p. 13). Vervolgens gevraagd alle details te vertellen over het moment dat taliban u aansprak, herhaalt u slechts zeer summier dat u bij hen moest gaan om onschuldigen te vermoorden en bruggen en moskeeën te vernietigen (CGVS, p. 13-14). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

Ook het feit dat u uw vader niet inlichtte nadat de taliban niet een maar ook een tweede maal naar u waren komen vragen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat u als veertien- of vijftienjarige jongen tot tweemaal toe bedreigd werd door talibanleden uit uw dorp (CGVS, p. 12-13) en u door hen werd vastgebonden en geslagen (CGVS, p. 14, 19) doch dat u uw vader hiervan zelfs niet zou hebben ingelicht (CGVS, p. 20), is bijzonder onwaarschijnlijk. Bovendien is ook uw uitleg hiervoor, namelijk dat de taliban problemen had met u en u uw vader niet in de problemen wilde brengen (CGVS, p. 20) weinig aannemelijk in het licht van de hierboven geschetste informatie over wijze van rekrutering door de taliban. Dat u als minderjarige uw vader toen niet direct inlichtte, valt evenmin te rijmen met de Afghaanse context die patriarchaal georganiseerd is. Verwacht mag worden dat iedereen binnen uw gezin op de hoogte werd gebracht om de nodige afspraken, voorzorgsmaatregelen en te nemen stappen te bespreken zodoende

de dreiging te minimaliseren en eventuele oplossingen in te schatten. Ten overvloede kan hieraan nog worden toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat uw vader niet op de hoogte zou zijn geweest van de eerste twee bezoeken doch dat hij u na de derde onmiddellijk uit het land zou hebben gestuurd (CGVS, p. 19).

Ook het geduld van de taliban inzake uw dossier, is weinig plausibel. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat de taliban u tot driemaal toe zouden aanspreken met de eis hen te vervoegen maar ze u telkens opnieuw lieten gaan. Nochtans had u hen bevestigd niet te willen ingaan op hun eis (CGVS, p. 19). U haalt zelf ook aan dat de taliban u vertelden dat indien u weigerde u gedood zou worden (CGVS, p. 13). Dat ze u dan toch nog gewoon zouden hebben vastgebonden en geslagen waarbij ze benadrukten dat u hen moest vervoegen, maar alsnog lieten gaan, is hoegenaamd niet aannemelijk. Op die manier konden ze zelf ook voorzien dat u het op een lopen zou zetten en zouden ze ook naar andere rekruten tonen dat een weigering voor hen niet automatisch leidde tot de dood.

Op basis van het geheel van bovenstaande bevindingen, dient geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban in Afghanistan en aldus aan uw voorgehouden vrees bij terugkeer.

Hieruit volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw moeder en uw broer na uw vertrek nog gekend zouden hebben, hetgeen overigens ook bevestigd wordt door de vaststelling dat u geenszins enige aannemelijke informatie kan geven over deze problemen. Zo beweert u dat leden van de taliban na uw vertrek bij uw moeder zijn geweest, doch weet u niet hoeveel keer (CGVS, p. 15). U zou uw moeder daags voor uw persoonlijk onderhoud nog hebben gesproken, en haar hier zelfs nog naar gevraagd hebben maar daags nadien op uw persoonlijk onderhoud beweert u niet meer te weten wat ze gezegd heeft (CGVS, p. 15). Dit is weinig ernstig. Voor wat betreft uw broer S., die ondertussen zeventien jaar oud zou zijn, geeft u bovendien eerst tot tweemaal toe aan dat hij geen problemen gekend heeft (CGVS, p. 16-17) om vervolgens op deze verklaring terug te komen en te beweren dat hij ook door de taliban gevraagd werd zich aan te sluiten (CGVS, p. 17). Tekenend is dat u, geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zich hult in stilzwijgen (CGVS, p. 17). Nog frappanter is dat u hoegenaamd niet weet in welke omstandigheden de taliban uw broer vroegen zich aan te sluiten, persoonlijk of via een bericht, en of er enige voorwaarden gesteld werden (CGVS, p. 17). Aangenomen mag worden dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd (CGVS, p. 17). Dat u dit niet heeft gedaan terwijl u de dag voor uw onderhoud in contact stond met het thuisfront is wel zeer merkwaardig. Dat uw broer eveneens nog thuis bleef nadat hij duidelijk werd aangesproken door de taliban kan evenmin worden gevolgd. Verwacht mag worden dat uw gezinsleden onmiddellijk voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen om uw broer in veiligheid te brengen en niet gewoon thuis zouden hebben gelaten, bijvoorbeeld bij andere familieleden (CGVS, p. 7). Verwacht mag worden dat de taliban, nadat u reeds door hun vingers was geglipt, kordater zouden omgaan met uw broer en hem dus weinig speelruimte zouden laten te ontsnappen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering als zou uw moeder na uw vertrek nog zijn aangesproken door de taliban, noch omwille van u noch omwille van uw broer.

Om die reden kan er evenmin enige waarde worden gehecht aan uw blote bewering als zou de taliban uw moeder eveneens hebben gezegd dat u bij terugkeer als spion voor België zult worden beschouwd omdat ze weten dat u in België verblijft en ze u ook daarom zullen vermoorden (CGVS, p. 13). Het is opnieuw opmerkelijk dat u geen enkele bijkomende informatie kunt verstrekken over deze bedreiging geuit door de leden van de taliban. Nochtans staat u in contact met uw moeder. Waarom ze zouden denken dat u een spion bent, antwoordt u slechts vaag en algemeen dat u gelooft dat ze dat zullen denken omdat u in België woont (CGVS, p. 13). Hieruit kan worden afgeleid dat u zelfs niet met zekerheid weet of ze haar al dan niet hebben aangesproken. Voorbeelden van andere Afghaanse mannen die werden vervolgd omwille van hun verblijf in de Europese Unie heeft u niet (CGVS, p. 13). Hoewel u dus stelt dat de taliban Afghanen die in Europa verbleven hebben, viseert, dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering betreft die u niet in concreto staft. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsmotieven. U bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd is aan het administratief dossier gevoegd.

De overige documenten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd en die nog niet werden besproken, kunnen voorgaande bevindingen niet ombuigen. De print van uw Instagramprofiel, Facebook en TikTokprofiel hebben geen invloed op het ongeloofwaardig bevinden van uw voorgehouden vrees. Deze zegen evenmin iets over uw vrees bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“3.2.1.1/ Risico op vervolging – art. 48/3 Vw.

De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht.

Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Sharia-wetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afghaanse overheid hebben gewerkt.

Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd:

Despite a general amnesty by the Taliban, announced in August, her office has received “credible allegations” of more than 100 killings of former Afghan national security forces and others associated with the former Government.

At least 72 killings were attributed to the Taliban, and in several cases the bodies were publicly displayed. “In Nangarhar province alone, there also appears to be a pattern of at least 50 extra-judicial killings of individuals suspected to be members of the ISIL-KP. Brutal methods of killings, including hanging, beheadings, and public display of corpses have been reported,” she added.

(...)

The UN mission in the country, UNAMA, has documented nearly 60 apparently arbitrary detentions, beatings, and threats of activists, journalists, and staff of the Afghanistan Independent Human Rights Commission, attributed to the de facto authorities.

Several women's rights defenders have also been threatened, and there is widespread fear of reprisals since a violent crackdown on women's peaceful protests in September. Many media outlets have shuttered, as have numerous civil society groups².

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloftes.

The Taliban are facing international condemnation after they announced on Wednesday that girls would not be allowed to attend secondary school, despite their previous assurances. "The denial of education violates the human rights of women and girls," said Michelle Bachelet, the UN human rights high commissioner. "Beyond their equal right to education, it leaves them more exposed to violence, poverty and exploitation."

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant 'Kronen Zeitung' kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen:

Zabihullah Mujahid, l'une des plus importantes voix des Taliban, à Kaboul, a déclaré, lundi 30 août, au journal autrichien Kronen Zeitung, que les Afghans dont les demandes d'asile ont été rejetées "seraient traduits en justice" à leur retour dans le pays. "Le tribunal devra alors décider comment procéder avec eux".

Le journal autrichien n'a pas réussi à obtenir plus de précisions quant au sort qui attendraient ces expulsés⁴.

Op de website van de betrokken krant staat het volledige interview te lezen met de betreffende passage: Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?

Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring.

Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa.

In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel.

Uw Zetel heeft in het arrest nr. X dd. 31 maart 2022 bevestigd dat dienaangaande een grondiger onderzoek door verwerende partij zich opdringt:

In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtenskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56). De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en herkomst uit Deh Afghanistan gelegen in het district van Maidan Shahr, van de Afghaanse provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, haalt terecht aan dat haar individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden. Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken.

3.2.1.2/ Willekeurig geweld – art. 48/4 §2, c Vw

De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan blijft precair. Niet alleen blijft IS actief in verschillende regio's van Afghanistan, ook overblijfselen van de oorlog zorgen nog geregeld voor burgerslachtoffers. Over heel het land liggen nog vele zogn. IED's verspreid die nog steeds zorgen voor onveilige wegen en burgerslachtoffers:

"While the significant decrease of widespread armed conflict in most parts of Afghanistan after 15 August led to a drastic reduction in civilian casualties from ground engagements and airstrikes, UNAMA continued to document civilian casualties from improvised explosive devices and explosive remnants of war. From 15 August to 31 December 2021, UNAMA documented more than 1,050 civilian casualties, including more than 350 civilians killed.

*"Close to 700,000 people were internally displaced by conflict in 2021 - 60 per cent children and 20 per cent women while close to 9.2 million people are estimated to remain in situations of forced displacement since 2012. Following the takeover in August, although violence overall has reduced, attacks by NSAG continue to occur, with violence associated with the Islamic State – Khorasan province (ISK) in particular increasing from 60 to over 300 attacks by November 2021. Further complicating the situation is the presence of explosive hazard contamination across the country, particularly improvised mines and explosive remnants of war, which continue to impact at least 1,500 Afghan communities."*⁶

Momenteel is de Taliban niet bij machte om de 'non-state armed groups (NSAG)', waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden:

*"Third, there must be more meaningful actions behind the Taliban's promise to contain terrorist groups in Afghanistan. Since my previous briefing [to the UN Security Council on 17 November 2021] it appears that the de facto authorities have attempted to constrain the Islamic State's ability to carry out major attacks, and yet small-scale attacks are still being carried out, particularly against religious minorities. The existence of numerous terrorist groups in Afghanistan remains a broad international and especially regional concern. The desire of the de facto authorities to take on this threat across the board remains to be convincingly demonstrated. And yet at the same time, a certain amount of realism is required regarding its capacity to do so. Given the common interest in addressing this threat, if sufficient trust can be established this could be an area for potential cooperation between the international community and the de facto authorities. A new conversation, a new dialogue on this is warranted."*⁷

*"On 3 February 2022, the 29th report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team of the United Nations Security Council was made public. The report states that Afghanistan has the potential to become a safe haven and a potential magnet for Al-Qaida and a number of terror groups with ties to the Central Asia region and beyond (UNdocs). While the Islamic State in Iraq and the Levant – Khorasan (ISIL-K) controls limited territory, it has demonstrated a continuing ability to mount sophisticated attacks, adding to the complexity of the security situation in Afghanistan. The Taliban views ISIL-K as its primary threat, as the group aims to position itself as the chief rejectionist force in Afghanistan. Despite this and the Doha agreement of February 2020, in which the Taliban committed itself to preventing any international terrorist threat emanating from Afghanistan, there are no recent signs that they have taken steps to limit the activities of foreign terrorist fighters in the country. However, there has been no reports of significant new movements of foreign terrorist fighters to Afghanistan despite reports that Bin Laden's son, Abdallah, visited Afghanistan in October for meetings with the Taliban."*⁸

Dat maakt dat het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt:

The Armed Conflict Location & Event Data (ACLED) Project, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 February 2022 *"In Afghanistan, attacks on civilians continued last week. In Herat city, eight ethnic Hazara civilians were killed when their bus was targeted by an IS-planted bomb. Violence in Herat is both common and highly volatile; it is considered an area of 'extreme risk' by ACLED's Volatility and Risk Predictability Index. Moreover in Nahr-i-Saraj district of Helmand province, a child was killed and two people were injured in a mortar shell explosion. The attack was not claimed by any group. These trends contributed to an increase in violence in Herat and Helmand provinces last week when compared to last month. Meanwhile, a prisoner died while in detention and three people were killed in Taliban raids in Nangarhar province; ACLED's Subnational Surge Tracker first warned of increased violence to come in Nangarhar last month. Taliban forces also shot dead three members of a family in Kabul city. The motive behind these killings remains unclear. The Taliban's restrictive policies continued to trigger women's protests in Kabul, Bamyan, and Balkh provinces last week, as protesters demanded the whereabouts of women activists detained the week prior (TOLO News, 29 January 2022). In Kabul, another protest was staged by women in support of the Taliban government, calling for the international community to release Afghanistan's frozen assets that have exacerbated economic turmoil in the country (TOLO News, 26 January 2022). Taliban forces did not intervene in last week's protests unlike the week prior. Meanwhile, the NRF and the Taliban clashed in Baghlan province, with both parties claiming to inflict over 10 fatalities on the other. Combat activity doubled in Baghlan province last week when compared to the past month.*

The NRF and the Taliban engaged in dozens of clashes in January, mainly concentrated in Panjshir province."

The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), Regional Overview: South Asia and Afghanistan 12-18 March, 2022, 24 March 2022

"In Afghanistan, the NRF attacked Taliban forces in northeastern Panjshir, Baghlan, Parwan, Nangarhar, Takhar, and Kapisa provinces last week. In Takhar province, the group increased its attacks compared to the weeks prior, killing multiple Taliban members across several attacks, resulting in a 300% increase in violence in the province last week relative to the past month, as flagged by ACLED's Subnational Surge Tracker. Additionally, in eastern Nangarhar province, the NRF claimed to have killed several Taliban members, including a commander. This is the second time that the NRF has claimed an attack against the Taliban in Nangarhar.

Meanwhile, the Afghanistan Freedom Front — a new armed group formed to fight Taliban forces — claimed to have inflicted Taliban casualties in Takhar and Parwan provinces last week (Twitter @AfgFreedomAFF, 11 March 2022). The group also shelled the local market of Kishm district of Badakhshan province, but it remained unclear if there were any casualties. ACLED has recorded several new armed groups positioning themselves as anti-Taliban forces since the Taliban seized control of Afghanistan in August 2021, but this is the first time that a newly-emerged anti-Taliban group has claimed multiple attacks within a week.

Separately, Taliban forces killed several former government and security forces members in Baghlan, Kapisa, and Farah provinces last week. The Taliban also continued to detain civilians without providing a reason, with several civilians claiming that they were tortured under detention in Panjshir province. These trends contribute to the 165% increase in violence in Panjshir over the past month relative to the past year, flagged by ACLED's Subnational Threat Tracker, which first warned of increased violence to come in the province in the past month. Moreover, the Taliban briefly detained the head of news and two journalists from TOLO news, the largest TV station of Afghanistan, last week."

De aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de Taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd.

Het gebrek aan stabiliteit in het land, de aanwezigheid van NSAG's, waaronder ISKP, en de onduidelijkheid hoe de veiligheidsdynamiek zich verder zal ontwikkelen, maken dat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat er in heel Afghanistan momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2c Vw.

Dat heeft Uw Zetel onlangs ook bevestigd in het arrest nr. X dd. 31 maart 2022:

Hierbij moet evenwel in acht worden genomen dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en wordt erop gewezen dat de situatie in het land onstabiel blijft. Er ligt geen landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de EASO Country Guidance Afghanistan van november 2021, gebaseerd op landeninformatie met betrekking tot gebeurtenissen die plaatsvonden tot en met 31 augustus 2021, werd dan ook gesteld dat het om die reden niet mogelijk was om de situatie in Afghanistan te beoordelen in het licht van de beschermingsnoden gesteld in artikel 15 (c) van richtlijn 2011/95/EU en dat de veiligheidssituatie steeds moet worden beoordeeld op basis van de meest up-to-date informatie. ("At the time of writing it is not considered feasible to assess situation in Afghanistan in terms of protection needs art. 15 (c) QD." (...)

"Changes in conflict dynamics are very recent and situation remains unstable. Security situation should always be assessed in light of most up-to-date information.", p. 106). De meest recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de verwerende partij zich steunt, is het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022, dat werd bijgehouden tot 8 december 2021 (p.8).

Meer recente landeninformatie over de veiligheidssituatie, met name over de eerste maanden in het jaar 2022, ligt niet voor. In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemmt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggevallen (p.8-11). De Raad is

dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).

De motivering in de bestreden beslissing is op dit vlak gestandaardiseerd en ontoereikend. Er werd enkel op algemene wijze gerefereerd naar de algemene veiligheidssituatie in het land, zonder rekening te houden met regionale verschillen en de ernst van willekeurig geweld.

3.2.1.3/ Humanitaire crisis – art. 48/4 §2,b Vw

Sedert de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel , 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnood; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering.

Het EASO COI-rapport van januari 2022 stelt:

As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for 'the dire humanitarian situation' in the country'.⁷³⁴

The prices of food commodities in Afghanistan were reported to have increased significantly: from June to September 2021, the cost of wheat flour was reported to have increased by 28 % and the price of cooking oil reportedly increased by 55 % compared to the same period in 2020. Based on Seasonal Food Security Assessment (SFSA) data for 2021, 95 % of Afghanistan's population reported a decrease in household incomes compared to 2020, with 83 % of urban and 72 % of rural households reporting a significant reduction.⁷³⁵ According to Integrated Food Security Phase Classification (IPC) analysis for September 2021, nearly half of Afghanistan's population was reported to experience 'high levels of food insecurity,' while the figures of 'food insecure people' were the highest since the first IPC analysis in 2013, which made the situation in Afghanistan 'the world's second-largest food crisis, in absolute terms.'⁷³⁶ Based on World Food Programme (WFP) surveys, for the first time, urban residents were reported to have faced the same level of food insecurity as rural residents, with 'virtually no family' in urban and rural environments that would be able to 'afford sufficient food'.⁷³⁷

In September and October 2021, which is the post-harvest season, 18.8 million Afghans, or 47 % of the total population, was reported to have faced 'high levels of acute food insecurity, classified in Crisis or Emergency (IPC Phases 3 or 4),' which was nearly a 30 % increase from the period in 2020. Of this figure, around 6.8 million Afghans were reported to experience 'critical levels of acute food insecurity, classified in Emergency (IPC Phase 4)'.⁷³⁸ According to IPC figures, the provinces with the situation of Emergency (IPC Phase 4) comprised in September-October 2021 all three provinces in the North-West (Herat, Badghis, and Ghor), almost all provinces in the North (Faryab, Jowzjan, Sar-e Pul, Balkh, and Samangan), some of the central provinces (Uruzgan, Daykundi, Bamyan, and Kabul), Ghazni province in the South, Badakhshan in the North-East, and Nuristan and Laghman in the East; other provinces were classified as Crisis (IPC Phase 3).⁷³⁹

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and 'possibly increased displacement'.⁷⁴⁰

Het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Voormeld rapport maakt melding van 22,8 miljoen Afghanen in een 'IPC phase 3' of hoger en minstens 6,8 miljoen in 'IPC phase 4'.

Hieronder wordt een tabel weergegeven van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification) weergegeven: [...]

Mensen die zich in een IPC Fase 4 bevinden lopen imminent gevaar voor hun leven. Gelet op het gebrek aan voedsel eten zij bvb. ook reeds zaden die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren¹³:

Each IPC Phase has a description, priority response objective, and a set of common characteristics expected among households. Below is an example of how this is presented for Phase 4.

- **Phase description.** Households experiencing Phase 4 conditions typically have large food consumption gaps, which are reflected in very high acute malnutrition and excess mortality, or are partially able to mitigate large food consumption gaps but only by employing emergency livelihood strategies and asset liquidation that threaten future food security.
- **Priority response objective.** Households experiencing IPC Phase 4 should be targeted with responses that focus on saving their lives and livelihoods. Activities such as food assistance, cash assistance and asset redistribution, together with an analysis of key drivers and limiting factors, should be optimally considered during the response analysis.
- **Common characteristics.** Populations of households experiencing large food consumption gaps (IPC Phase 4) are also more likely to be engaging in crisis or emergency livelihood coping strategies, such as eating seeds intended to be used for next season, selling the last adult female livestock or selling land. In addition, households in these conditions are also more likely to have been affected by shocks and have some dimensions of food availability, access, utilization and stability that are limited. If areas have at least 20 percent of households experiencing these conditions, acute malnutrition and mortality should be relatively high or increasing.

Human Rights Watch trekt midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen:

"Children in the provinces – they are only skin on bones now – and I'm afraid this is only going to get worse," the director of an international humanitarian organization in Afghanistan told me.

According to a health ministry official, approximately 1 in 10 newborn Afghan babies born since January 2022 have died – over 13,000 total – an increase believed to be exacerbated by worsening malnutrition, hunger-related diseases, and the collapse of the country's healthcare sector. 95 percent of the population does not have enough to eat and 3.5 million children need nutritional support.

"Half of those we admit for critical care are also malnourished," a doctor with Médecins Sans Frontières reported. Almost 800 children in one hospital in Helmand province are there because of acute malnutrition. While many countries have pledged humanitarian aid, Afghanistan also urgently needs a functioning banking system to address the crisis. Most Afghan banks are barely operating now. In recent weeks, the United States and World Bank have unlocked billions of dollars in assistance, but restrictions on Afghanistan's Central Bank are still making large transactions or withdrawals impossible.

Aid groups delivering humanitarian assistance say they are unable to move funds into Afghanistan because international banks remain wary of preexisting sanctions on the Taliban, and Afghan banks limit cash withdrawals due to currency shortages. Aid groups say that payments to Afghanistan are routinely blocked by banks wary of running afoul of sanctions.

Instead, most groups use the informal hawala system to transfer funds, even though the service charges can range from 4 to 8 percent in cities or as much as 13 percent in remote areas. Before the Taliban takeover in August 2021, rates were at about 2 percent.

Donors have been understandably worried that efforts to restore Afghanistan's Central Bank would bolster the Taliban's rule. Since taking power, Taliban authorities have arbitrarily arrested activists and journalists, executed former government officials, and engaged in widespread violations of women's and girls' rights. But Afghans need all their rights protected, including the right to food. While humanitarian assistance programs can help mitigate the economic crisis, they are far from sufficient. The Taliban also need to address the crisis, including by letting women work, and donors should monitor bank transactions to ensure funds are being used for legitimate humanitarian and commercial purposes.

Without that, it will be impossible to ease the crisis and help Afghanistan's most vulnerable children.

De speciale gezant van de VN, Dr. Ramiz Alakbarov, verklaarde op 15 maart 2022 nog dat minstens 95% van de Afghanen te weinig eet en noemde de humanitaire crisis in Afghanistan er een van ongeziene proporties ('unparalleled proportions')

Er zijn reeds verschillende publicaties vindbaar over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel.

Farhanaz echoed this concern. "There is a visible sense of desperation among millions of Afghans; people are selling their babies and young girls to survive. And yet Afghans are losing their lives," she said, choking back tears.

Here a World Vision health worker in Afghanistan describes the brutal reality of what is happening in her country, as the world looks the other way. Her name has been redacted to protect her:

I haven't been sleeping very well. A few weeks ago I saw a young girl in the arms of an older man, crying uncontrollably and asking for her mother. I can't get her out of my head. I know that she had been sold by

her parents to the man holding her, to get some money so that the rest of their family could survive. Since that day I've lost so many nights sleep, I cry every time I remember her.

Can you imagine having to sell your own daughter? I'm a mother too, and I cannot accept that a child has to experience anything like that, but this is what is happening here in Afghanistan now.

World Vision zélf heeft zich inmiddels genoodzaakt gezien een noodfonds te creëren om families te voorkomen hun kinderen te verkopen:

The situation in Afghanistan is so bad that my dedicated national emergency response staff — while running food aid programs in remote areas — have now set up an in-office fund to support families so they can stop selling their children.

Although these practices took place before the Taliban came to power, they've now worsened due in part to the hunger crisis. My staff recently even heard of one father who tried to leave his children at a mosque, such was his desperation. This is happening because food assistance programs like those we run, which meet the needs of many thousands, are being outpaced by the growing numbers of people facing starvation. Many of the previous activities run to protect vulnerable children have also not been able to restart following the change in national leadership.

De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan moeilijk ontkend worden. Verwerende partij lijkt zich daar ook van bewust, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw valt.

Verwerende partij meent dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden. Het is veeleer een resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming beoogt een brede vorm van internationale bescherming voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt.

Considerans 6 van de richtlijn bepaalt wat volgt:

Het hoofddoel van deze richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet erop kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt.

Considerans 25 van diezelfde richtlijn bepaalt wat volgt:

Er dienen criteria te worden vastgesteld om degenen die om internationale bescherming verzoeken, als personen te erkennen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Deze criteria dienen in overeenstemming te zijn met de internationale verplichtingen van de lidstaten uit hoofde van instrumenten op het gebied van de mensenrechten en met de bestaande praktijken in de lidstaten.

Artikel 48/4 Vw. bepaalt wat volgt:

§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu rijst de vraag of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

De richtlijn herneemt in artikel 6 de actoren van ernstige schade op niet-limitatieve wijze:

- a) de staat;*
- b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch.

De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten :

Since August, more than four out of five Afghan households have experienced significant decreases or elimination in income. At the same time, the country's overall economy and banking system has been almost completely incapacitated by decisions by the US and other governments to cut off Afghanistan's Central Bank, officially the Da Afghanistan Bank, from the international banking system. This has led to a massive liquidity crisis and nationwide shortages of banknotes in both US dollars and the Afghan currency, afghanis.

(...)

Private Afghan banks cannot cover withdrawals by depositors, including humanitarian aid organizations. Even when funds are transmitted electronically into banks, to pay for humanitarian operations, wages, or remittances, banks' lack of physical cash means that funds cannot be withdrawn. This is because Afghanistan's Central Bank, short on banknotes in both US and Afghan currency, has severely restricted transfers of banknotes to private banks, and imposed limits on withdrawals of afghanis, while also prohibiting many types of electronic transactions in US dollars. Private banks therefore lack adequate local currency to cover withdrawals, have few or no dollars in cash, and without significant assets on deposit, are unable to extend credit.

(...)

Afghanistan's economic collapse was caused by a combination of factors and decisions taken by governments and international institutions, outlined below, and on a larger level, by the US and the Taliban's failure to reach an agreement to avert the humanitarian impacts of the change in governance in August 2021.

(...)

Since the August 2021 takeover, Taliban authorities have arbitrarily arrested and attacked activists, journalists, and former government officials. They have imposed policies and practices that violate the rights of women and girls to education, employment, health, and freedom of movement, among other basic rights. Under these circumstances, donor governments are understandably reluctant to adopt actions and measures that would bolster the Taliban's rule or facilitate further rights violations.

Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk 'derden' verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan.

Human Rights Watch recommends that:

- Governments, the UN, the World Bank, and the Taliban should work to reach an agreement to allow the Afghanistan Central Bank access to the international banking system and provide it with its requisite credentials. As an initial step, the US Treasury Department and other financial authorities should issue licenses and guidance to allow the Central Bank to engage in limited settlement transactions with outside private banks so that the bank can pay its World Bank dues and process or settle incoming dollar deposits from legitimate private depositors – such as UNICEF, the UN Development Program, remittance banks, and other legitimate actors – and purchase banknotes to hold commercial auctions for private banks in Afghanistan.

- Governments, the UN, the World Bank, and the Taliban should work to urgently reach an agreement on a mechanism to restore wage support for essential workers and numerous food-for-work and other food insecurity programs that were providing purchasing power to millions of families across Afghanistan, including very poor and female-headed households.

- If agreement involving the Central Bank is not possible, governments, the UN, and the World Bank should negotiate a short-term agreement with the Taliban to designate a private bank or other entity, independent of the Central Bank, to process large-scale humanitarian transactions (e.g., a "Humanitarian Exchange Facility" to facilitate payment of salaries of some essential humanitarian workers and other vital cash-for-

work and other food security programs), to be monitored by officials with the World Bank, UN, or a designated third-party auditing entity.

- The US Treasury and other authorities should then issue guidance to allow the designated private bank or entity to utilize incoming electronic dollar deposits from humanitarian agencies to purchase US dollar currency outside the country and transport them, under international monitoring, for deposit in private banks in Kabul. Remittance banks should be provided with additional licenses to allow arrangements with the Central Bank and private banks to facilitate legitimate US dollar transactions and, if necessary, physical shipments, monitored by an independent auditor.

- In the absence of any agreements, the UN should continue to use whatever means are at its disposal to continue shipments of currency to Afghanistan for humanitarian purposes. The Taliban should cooperate in allowing these shipments, allowing deposits into independent private banks, and permitting the UN to use the funds independently and without interference.

- The US, along with other governments, should immediately undertake sanctions policy reviews, adjust current measures accordingly, and issue new licenses and guidance to facilitate liquidity and availability of paper currency to address the humanitarian crisis.

- UN Security Council members should take immediate steps to ensure that legitimate financial transactions related to humanitarian activities and the provision of other essential goods and services are excluded from the scope of UN sanctions.

- UN Security Council members should also reach agreement on issuing new guidance or "Implementation Assistance Notices," and take other steps to ensure that UN sanctions do not present obstacles to legitimate financial transactions involving the Central Bank, related to humanitarian and other essential work by international and Afghan actors.

- The Taliban should end violations of human rights, including abusive policies targeting women and girls that have deepened the gendered impact of the humanitarian crisis. Donors, the UN, and other international institutions should press the Taliban to stop violating rights and should promote the establishment of robust mechanisms to monitor human rights, such as through the mandate renewal of the United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) and the establishment of a UN special rapporteur on Afghanistan.

De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Dat werd onlangs ook erkend door Uw Zetel in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van drie rechters: 4.4.12. In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. In dit geval moet nagegaan worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.

In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw.

Om al die redenen wordt een schending van de bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetsartikelen aangetoond."

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 17 oktober 2022, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet worden volgende rapporten genoemd:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>

3.2. De commissaris-generaal heeft op dezelfde datum, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022, dd. 13 september 2022 voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X)

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar zijn herkomstland te zullen worden gedood door de taliban, omdat hij vluchtte na pogingen van de taliban om hem gedwongen te rekruteren. Tevens stelt verzoeker dat de taliban hem, sinds zijn vertrek uit Afghanistan, beschouwt als een spion voor België. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas, verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) er is sprake van een tegenstrijdig vluchtrelaas, afgelegd in Duitsland en België, waarbij verzoeker ook geen duidelijkheid schept over zijn precieze verklaringen in Duitsland;
- (b) er is sprake van diverse tegenstrijdige verklaringen omtrent de taskara van verzoeker, waarbij de omstandigheid dat verzoeker thans een kopie hiervan voorlegt, hieraan geen afbreuk doet;
- (c) er is sprake van twijfel over de beweerde afkomst uit Damingi Miakhel, waarbij verzoeker meermaals wisselende verklaringen heeft afgelegd over zijn gezinssamenstelling en bovendien bijzonder weinig informatie kan verstrekken over de landbouwactiviteiten van zijn vader en de lokale talibanactiviteiten;
- (d) de door verzoeker voorgehouden gedwongen rekrutering, vindt geen steun in de rekruteringswijze van de taliban, volgens de objectieve landeninformatie, waarbij verzoeker niet kan verduidelijken waarom er in zijn geval werd afgeweken van de gebruikelijke rekrutering via familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen;
- (e) de zeer rudimentaire en algemene bewoordingen, waarin verzoeker zijn problemen met de taliban beschrijft, geven een weinig doorleefd karakter aan de verklaringen, wat de geloofwaardigheid ervan ondergraaft;
- (f) het is, in de patriarchale context van Afghanistan, ongeloofwaardig dat verzoeker zijn vader niet eerder zou hebben ingelicht over zijn problemen met de taliban;
- (g) de werkwijze van de taliban in verzoekers gedwongen rekrutering is ongeloofwaardig, waarbij het onaannemelijk is dat de taliban hem zodanig veel kansen zou bieden om zich alsnog aan te bieden bij hen, wanneer hij reeds van in het begin heeft aangegeven dat hij dit niet wilt doen;
- (h) ondanks het recente contact met het thuisfront, kan verzoeker geen duidelijke verklaringen afleggen omtrent de recente ontwikkelingen in zijn herkomstland, waarbij hij niet weet hoeveel keer de taliban bij zijn moeder langskwam, hij wisselende verklaringen aflegt over de vraag of zijn broer werd benaderd door de taliban om zich aan te sluiten en op welke wijze deze benadering plaatsvond en het bovendien ongeloofwaardig is dat verzoekers broer nog in Afghanistan zou blijven indien ook hij werd lastiggevallen;
- (i) ondanks het recente contact met het thuisfront, kan verzoeker geen duidelijke verklaringen afleggen omtrent de bewering dat de taliban zijn moeder zou hebben gezegd dat hij als een spion voor België zou worden beschouwd, waarbij verzoeker vaag stelt dat hij gelooft dat ze dit zullen denken en zelfs niet met zekerheid blijkt of de taliban verzoekers moeder hierover hebben aangesproken.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern

van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker voorgaande overwegingen, die pertinent zijn en door de Raad worden overgenomen, onbesproken laat. Hij brengt dan ook geen elementen aan, die een ander licht werpen op de zaak.

5.1.5. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen – waarvan de beoordeling door de commissaris-generaal door verzoeker volledig onbesproken blijft – en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.6. Verzoeker gaat in op de veranderde situatie sinds, de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat er van een gematigde taliban geen sprake is en dat de universele mensenrechten niet worden gerespecteerd. Hij uit de bezorgdheid dat de taliban terugkeert naar het schrikbewind van de jaren '90. In deze wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) evenwel *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

5.1.7. In de mate dat verzoeker nog stelt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat personen, die in het buitenland verbleven, dreigen te worden vervolgd door de taliban, oordeelt de Raad als volgt:

5.1.8. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

5.1.9. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

5.1.10. Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit de-facto ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke

provincies het gaat, maar in steden is dit de-facto ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41). Uit de informatie waarnaar de EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51).

Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

Voorts is de infrastructuur van de *de-facto*-taliban regering uiterst zwak, en de taliban worden niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afgaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afgaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70).

5.1.11. Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van

vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Verzoeker reikt gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

5.1.12. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, maakt verzoeker die nog maar enkele jaren in Europa is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Waar verzoeker ter terechtzitting nog verwijst naar een tewerkstelling via een interimkantoor, wijst de Raad er vooreerst op dat hier geen bewijs van wordt overgemaakt. Alleszins toont verzoeker niet aan waarom het enkele feit dat verzoeker alhier zou hebben gewerkt, inhoudt dat hij dermate is verwesterd dat hij vervolging riskeert bij een terugkeer. Het louter verwijzen naar een tewerkstelling, volstaat geenszins.

5.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het HvJ: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).*

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

5.2.4. Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dan ook dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

5.2.5. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

5.2.6. De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-

Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 90-91).

5.2.7. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk).

5.2.8. Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

5.2.9. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.10. Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto-Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de Taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een

systematische wijze wordt geviseerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

5.2.11. Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan dat ze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

5.2.12. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.13. Waar wordt gesteld dat belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is, ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden.

De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

Verzoeker argumenteert dat voormelde internationale sancties en economische maatregelen worden opgelegd, grotendeels ten gevolge van de machtsovername door de taliban. Hij wijst erop dat de taliban nalaten om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten.

De Raad is evenwel van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

5.2.14. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer X van 31 maart 2022. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

5.2.15. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.16. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

5.2.17. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, sub c van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘Elgafaji’ waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

5.2.18. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 in acht genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De Taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLED)" van 7 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheids-situatie" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft gesteld dat er wordt getwijfeld aan de werkelijke herkomstregio van verzoeker, een vaststelling die verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over verzoekers werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond voor zijn komst naar België, zodat de Raad deze cijfers niet verder kan specificeren op verzoekers herkomstregio. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in de EUAA "Afghanistan. Security Situation" van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de Taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. De overtuiging van verzoeker dat dit niet zo is, volstaat niet.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

5.2.19. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die uiterst summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn werkelijke regio van herkomst, die *in casu* niet duidelijk is. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Verzoeker citeert uit nieuwsverslagen en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze incidenten worden niet betwist en werden mee in rekening gebracht bij de beoordeling. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

5.2.20. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES